

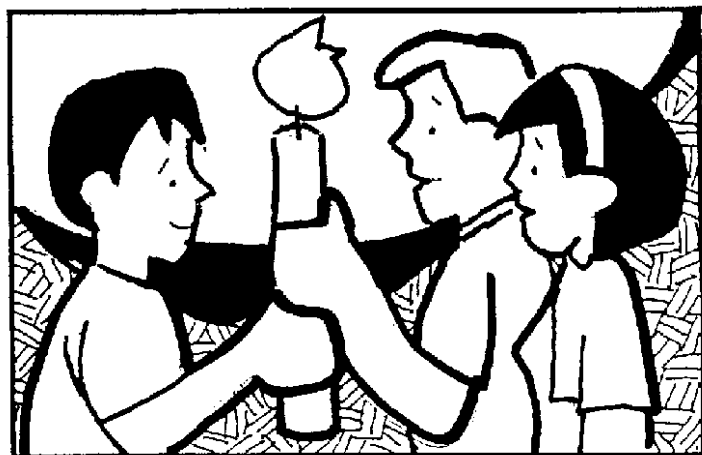
Adwent

ADWENT – czuwanie
oczekiwanie na zejście
Tego który się stanie pokojem radością szczęściem

ADWENT – czas mroku
po którym światło błysnie
i spłynie nam z obłoków
na wielkie BOGA PRZYJŚCIE

Przeminie adwentowa
noc oczekiwań lęków
CIAŁEM stanie się SŁOWO
na Matki Świętej ręku

ADWENT – to życie
wśród zwątpień i nadziei
że może o którymś
świecie
dotrzemy do Betlejem

I spłynie na nas cisza
wielkie uspokojenie
bo wreszcie Bóg usłyszał
gorące serc westchnienie

Po trudach i zawodach
serce przed Bogiem klęknie
bo ADWENT – to tęsknota
za prawdą dobrem pięknem

ADWENT – to próba
życiowy egzamin
Czy nam on się uda?
oto pytanie...

CZUWANIE

PANIE W ZAGŁĘBIENIU RĄK
ZAPALIŁEM LAMPKĘ SKROMNĄ I SŁABĄ.
PŁOMYK TLI SIĘ ZDANY NA ŁASKĘ
PODMUCHÓW WIATRU I ZIMNA.
TRZYMAJ GO W DRŻĄCYCH DŁONIACH.
WIEM, ŻE JEST NIETRWAŁY,
JAK I CI, CO GO NIOSĄ.
NIETRWAŁY JAK OGIEŃ NASZYCH POSTANOWIEŃ,
NASZYCH OBIETNIC I NASZYCH PRZYJAŹNI,
KTÓRE ZUŻYWAJĄ SIĘ W ŻARNACH CODZIENNOŚCI

GDYBYŚ WIEDZIAŁ **B**OŻE MÓJ,
JAK NA **C**IEBIE CZEKAM.
MOJE OCZY SŁABNĄ OD PATRZENIA W NIEBO
I BŁĄDZĄ CZASEM SZUKAJĄC HORYZONTU.

ALE WIEM, ŻE PO DRUGIEJ STRONIE,
TY RÓWNIEŻ STOISZ
I CZEKASZ.
TY RÓWNIEŻ WYRUSZASZ W DROGĘ,
BO KAŻDE SPOTKANIE JEST DROGĄ
KU WZAJEMNEMU POZNANIU.
TYLNKO PRZYBĄDŹ, MÓJ **B**OŻE!

NOC ADWENTOWA

NOC ADWENTOWA DŁUGA
MRO CZNY KRĘTY KORYTARZ
A U WYLOTU ŚWIATKA SMUGA
JUŻ ŚWITA!

W TYM BLASKU PRÓG STAJENKI
MATKA Z DZIECIĄTKIEM NA KOLANACH...
UCISZ SIĘ UKŁĘKNIJ
TO DZIEŃ NARODZIN PANA

MOŻE ON SWOJĄ RACZKĘ MAŁĄ
NAD TWOJĄ GŁOWĄ WZNIESIE
I GAŁĄŻ ŻYCIA OSZRONIAŁA
NAGLE OBSYPIE KWIĘCIEM?

Niepokalana

Przez mroki tęsknej, adwentowej pieśni,
W aureoli przedziwnego światła
idzie Ta, w której Bóg się ucieleśnił -
Pokorna Dziewica i Najświętsza Matka.

Ta, ponad którą wieki pochylone
Pragną wyczerpać tajemnicę słowa,
A Ona idzie cicha, wiecznie zapałtrona
W Tego, który Ja pełnią łaski obdarował.

Niepokalana, bez zwały poczęta,
Niewyczerpana, przezczysta Krynica.
Któż Ja wypowie, kto zgłębi, spamięta,
Kto w pełni odgadnie Bożą tajemnicę?

Kto zdoła wyrazić wszystkie blaski piękna,
które tajemnie osłania Jej wnętrze? -
To Ogród Rajski i Brama Zamknięta
Róża Duchowna, wśród świętych Najświętsza!

Królowa nieba i Matka najtkliwsza,
Pani Wszechświata - Boża Służebnica,
Pełna boleści i Ta - Najszczęśliwsza,
Bogiem zachwycona, wciąż innych zachwyca.

Umysł, serce, słowa milkną w zadziwieniu
Jej piękno, Jej wielkość niewypowiedziana.
Ona sama je streszcza w tym jednym imieniu
Przez które Ja czamy - to NIEPOKALANA!

